

af 15. Maj 1903 § 20) fratagne dem og henlagte til Forvaltning af Menighedsraadene for at anvendes til Fremme af en fri kirkelig Fattigpleje. — Som Følge af den derved formindskede Indtægt ville „de fattiges Kasser“ blive nødte til at indskrænke deres Understøttelsesvirksomhed, saafremt de ikke faa Tabet erstattet, hvilket dog neppe vil kunne ventes ad anden Vej end ved forøget Tilskud fra Kommunerne.

Da det maa erkendes, at „de fattiges Kasser“, ved at understøtte trængende for at holde dem uden for det offentlige Fattigvæsen, udøve en Virksomhed, der fortjener at støttes og fremmes, er der Grund for Kommunerne til i dette Øjemed at yde Kasserne Tilskud, men da Kommunerne i Almindelighed allerede ere haardt bebyrdede med Udgifter, kan Udvalget billige, at Statskassen afholder en Del af saadanne Tilskud ved som foreslaaet at erstatte Kommunen en Trediedel heraf, dog ikke ud over 10 Øre pr. Indbygger i Kommunen. Samtidig hermed har Udvalget dog ment at burde foreslaa Lovens Varighed begrænset til et bestemt Tidsrum, da de om „de fattiges Kasser“ gældende i Loven af 8. Marts 1856 indeholdte Bestemmelser maa anses ufyldstgørende og trænge til gennemgribende Ændringer eller til Afløsning af ny Bestemmelser, der svare til den forandrede Karakter Kasserne have faaet derved, at Indtægterne nu saa godt som udelukkende tilvejebringes ad helt andre Veje end ifølge den nævnte Lov. Om saadanne Ændringer og ny Bestemmelser har der i Udvalget været stillet forskellige Forslag, men efter at man er bleven gjort bekendt med, at et Lovforslag angaaende Oprettelsen af en kommunal Understøttelseskasse eller Hjælpekasse, der skal træde i Stedet for „de fattiges Kasse“, er under Overvejelse i Indenrigsministeriet og kan ventes fremsat formentlig allerede i næste Rigsdags-samling, har man frafaldet disse Forslag og foreslaar i Stedet en bestemt Tid for Lovens Varighed. Om Udstrækningen af dette Tidsrum have Anskuelserne i Udvalget været delte, idet et *Flertal* (Berthel-

sen, Johnsen, Madsen-Mygdal, H. J. Nielsen, Rasmussen-Krøjerup, Rottbøll og Sonne) er enedes om at foreslaa Tiden til 3 Aar fra 1. April d. A. at regne, medens et *Mindretal* (Estrup og Holger Petersen) vilde have foretrukket, at Tidsrummet begrænsedes til Aaret 1904—05.

Udvalget har herefter kunnet indskrænke sig til at stille Ændringsforslag — foruden om Tiden for Lovens Varighed — til § 3, væsentlig af redaktionel Natur samt om, at Bestemmelsen i § 4 om, at Amsraadets Samtykke til, at Sognekommunerne yde Bidrag til „de fattiges Kasse“, ikke skal være nødvendigt, udgaar, i hvilken sidste Henseende bemærkes, at man ikke finder at der er Grund til, særlig ved en Lov som denne, der kun skal gælde for en kortere Tid, at gøre Forandring i Myndighedsforholdet mellem Sogneraadet og Amsraadet.

Et Mindretal (Estrup og Holger Petersen) maa hertil føje, at da det anser det for aldeles utilstedeligt, at betydelige tvungne Tilskud af Skatteyderne, der efter Lovforslaget endog kunne naa op til ca. $\frac{1}{4}$ Million for Staten + ca. $\frac{1}{2}$ Million for Kommunernes Skatteydere, skulle kunne uddeles efter frit ukontrolleret Skøn og uden Ansvar med Regnskabsaflæggelse, Revision og Decision af de efter Bestemmelserne i Lov af 8. Marts 1856 valgte Bestyrelser af de fattiges Kassers den Gang i alt væsentligt af frivillige Gaver bestaaende Midler —, har Mindretallet været villigt til at gaa ind paa, at Lovforslagets Bestemmelser om Tilskuddet af Statskassen straks traadte i Kraft under Forudsætning af, at man i Udvalget kunde enes om at indskrænke Lovens Varighed til den Tid, der var nødvendig til Behandling af det af Indenrigsministeren bebudede Forslag om en anden Organisation af den fri Understøttelse af trængende i Kommunerne, end den, der nu ydes af „De fattiges Kasser“.

En saadan Enighed har vel ikke kunnet opnaas i Udvalget, idet Mindretallet formentlig, at 1 Aar ikke blot er tilstrække-